

Засаждане на луковици

Луковичните цветя се садят през есента и през пролетта. През есента е добре да се насадят минзухарите, зюмбюлт, нарцисът, лалетата, за да може при първите слънчеви лъчи да се развият и да цъфнат.

През пролетта се садят гладиолите, бегониите, лилиумите, далиите (гергините), фрезиите и други. Това са онези цветя, които цъфтят по-късно през пролетта, през лятото или през есента.

През март след традиционната топла зима по нашите земи кокичетата дори може да са прецъфтели. Но обикновено на сенчестите места кокичетата се белеят и все още хубавеят и радват окото. По това време започват да поникват и останалите луковични растения: зюмбюл, нарцис, минзухар, лалета, както и паричките, теменужките и незабравките. Всички те трябва да се плевят, да се оформят териториите им и да се наторяват.

Луковичните растения не обичат глинеста почва, затова е добре да се дренира с малко пясък, за да могат да си пият вода от почвата на воля.

За новите градинари ентусиасти ще кажем, че различните луковични растения се засаждат на различна дълбочина с корените надолу и заострения край нагоре.

Минзухарът и кокичето се садят на 5 см дълбочина – най-добре е да ги садите на групи по 20-30 растения, за да може да ви се образува цветно петно. Садят се есента, за да могат да цъфнат на пролет.

Нарцис, лале се садят на 10 см. Логично е, защото самите луковици са по-големи и цветята, които се развиват са много по-високи от кокичето и минзухара.

Гладиолите и нарцисите се садят на 15 см. Добре е гладиолите да се садят в лехи и близо до водоизточник. Първо, когато порастат, знаете развиват големи тънки и остри листа и високо стъбло и често, за да не полягат по земята и да умрат преди да са цъфнали, трябва да ги укрепим с конец, забивайки колчета в двата края на лехата. Тъй като са високи, добре е да може да се напояват на лехички, без да се премества маркуча, защото пък иначе ще ги счупим.

Божурът и далиите се садят на 20-50 см.

Тъй като всички тези цветя растат и цъфтят поетапно, когато оформяме нашите градинки е добре да ги садим по височина. Най-

отпред най-ниските и най-рано цъфтящите – кокичета, минзухари, зюмбюли и теменужки. След тях нарцисите и лалетата. След което божура и далиите. Трябва да имаме предвид, че последните две се разклоняват и се превръщат в малки цветни храсти, затова и трябва да предвидим повече място за тях.

Освен с тези, може да експериментирате и с други цветя, за да оформите различни цветни композиции.

Фрезията също се седи през пролетта, но трябва да имате предвид, че е много капризна. Трябва да не ѝ е прекалено сенчесто, както и да не е съвсем на припек, да не е много влажна почвата, но и да не остава съвсем на сухо. С една дума, прекалено капризна е и е само за майстори градинари. Миналата година аз лично преживях цветно фиаско със закупените луковички от фрезия. 10:0 за разните гадинки, които ровичкат в почвата. Затова си мисля, че фрезията е не само изключително красиво растение, но явно е и с много сладка луковичка.

При подобен неуспех опитните градинари съветват да се смени мястото и да се увеличат грижите към съответното растение. А аз като начинаещ градинар, следващия път смятам да опитам в сандъче, което също е подходящ вариант за такива нежни и капризни цветя.

Източник: Вергиния Генова

